

— Гърненце, гължбче, не се шегувай! Отпусни ми главичката!

Въ това врѣме дѣдото и бабата оставили работата и дошли да обѣдватъ. Приближили се до христѣ, гледатъ: гърнето имъ повалено на страна и се мърда. Отначало се изплашили. Дѣдото като ахналъ, като викналъ! Изплашила се кума лиса, — душѣ въ нея не останала.

Хвърлила се насамъ, нататѣкъ — не знаела кждѣ да бѣга. Завѣртѣла тя, замотала глава и пухъ! ударила гърнето въ единъ пѣнь и го разбила на парчета. Спуснали се старцитѣ подиръ нея. А кума лиса—бѣжъ да я нѣма — изгледали ѝ само опашката . . . Бѣгала, бѣгала, най-послѣ се поопомнила и затичала по-полека.

— Ехъ, че съмъ глупава! колко се изплашихъ, думала си кума лиса. — Като че ли не съмъ виждала гърне! И какво страшно има въ него?

Току казала това, гледа на пѣтя ѝ лежи друго гърне, привързано само съ врѣвъ; лежало съ обърнато къмъ вѣтѣра гърло и бѣблѣло:

— Бумъ-бумъ-бумъ-бумъ!

Видѣла го кума лиса и се засмѣла.

— Слушайте, слушайте какъ бѣбли, пѣкъ и плаши! Като че ли има кой да се страхува отъ него.— Чакай да го взема и го удавя.

Като казала това, кума лиса хванала гърнето за врѣвчицата, надѣнала я на шията си и затичала къмъ рѣката.

Дошла край брѣга и, безъ да снима врѣвѣта отъ шията си, почнала да го потапя.

Гърнето почнало да се пълни и викало:

— Бѣкъ-бѣкъ-бѣкъ!

Кума лиса мислѣла, че гърнето ѝ се моли и отговаряла: „стига, стига, стига!“

— Хайде, хайде не се моли: нѣма да ти простя. Единъ твой братъ така се подигра съ мене! Ще те удавя.